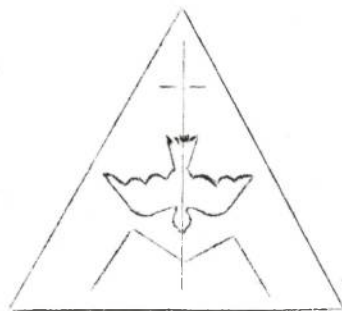

NOVÉ TURÍCE

S MÁRIOU

Číslo 1/1988

S MÁRIOU, MATKOU JEDNOTY

Máme na mysli januárovú tému Mariánskeho roka a týždeň modlitieb za jednotu kresťanov, ktorý práve prebieha. Svoj pohľad preto zameriame na Pannu Máriu, Matku jednoty všetkých pokrstených. K tejto jednote sa máme stále viac približovať ozajstnou vlastnou obnovou v Duchu Svätom a ekumenickým hnutím, aby sme tak splnili túžbu Pána Ježiša: "aby všetci boli jedno" /Jn 17, 21/ a dosiahli jeho prísľub: "a bude jedno stádo a jeden pastier" /Jn 10, 16/. Bude to súčasne najväčší prínos k splneniu túžby ľudstva po jednote a plánu Nebeského Otca "všetko zahrnúť v Kristovi" /Ef 1, 10/.

Základom tejto jednoty je sám Dobrý pastier, ktorého počúvajú jeho ovečky, t. j. každý, kto je z pravdy /Jn 18, 37/ a tvoria jeho stádo, i keď teraz ešte patria do rozličných ovčincov a nemajú plnú jednotu s tým ovčincom, na čele ktorého je Petrov nástupca, rímsky biskup.

Cestou k jednote všetkých kresťanov je úprimné úsilie o osobnú i spoločnú jednotu s Pánom Ježišom ako logický dôsledok krstu. Tak učí Apoštol i Koncil /UR 2/:

Buďte "jedno telo i jeden duch, ako ste aj povolani v jednej nádeji svojho povolania! Jeden je Pán, jedna viera, jeden krst" /Ef 4, 4-5/. Veď "všetci, čo ste pokrstení v Kristovi, Krista ste si obliekli ... lebo vy všetci ste jeden v Kristovi Ježišovi" /Gal 3, 27-28/. Duch Svätý, ktorý prebýva vo veriacich a naplňuje i vedie celú Cirkev, uskutočňuje túto podivnú vspolnosť veriacich a tak úzko spája všetkých v Kristovi, že je základom jednoty Cirkvi. On rozdeľuje milosti a služby /porov. 1 Kor 12, 4-11/ a obohacuje Cirkev Ježiša Krista rozličnými darmi, aby náležite pripravil svätých "na dielo služby, na budovanie Kristovho tela" /Ef 4, 12/.

Odovzdať sa Pánu Ježišovi, dať sa naplniť a viesť Duchu Svätému, budovať v jednote s pastiermi Kristovo tajomné telo ako živé spoločenstvo viery, modlitby, bratskej lásky a apoštolátu - to sú predpoklady priblíženia sa k jednote našej i s oddelenými bratmi.

Najkrajším vzorom a výbornou pomocníčkou pri budovaní tejto jednoty je Panna Mária, Matka jednoty. Veď ona nám porodila hlavu Tajomného tela a v najužšej jednote so svojím Synom a Duchom Svätým spolupracovala a spolupracuje aj na zrode ostatných údov jediného Kristovho tela. Ona najlepšie pochopila a prijala evanjelium, ona sa najužšie pripojila ku Kristovej obeti a pod krížom prijala všetkých vycúpených za svoje deti.

Panna Mária sa nám javí ako Matka jednoty najviac vo Večeradle. Tu pomohla Duchu Svätému a Petrovi vytvoriť z učeníkov také spoločenstvo viery, lásky a jednomyselnej modlitby v Ježišovi, ktoré umožnilo Turíčne vyliatie Ducha Svätého na Cirkev a spôsobilo tak jej zázračné oživenie a rozšírenie v tej jednote, ktorú najlepšie vystihujú slová: "Množstvo veriacich malo jedno srdce a jednu dušu" /Sk 4, 32/.

Pred vstupom do Turíčneho večeradla bola viera apoštolov slabá a ustráchaná, predstavy o Božom kráľovstve ešte stále príliš pozemské, nejednotné a nepres-

né. A tu naraz sv. Lukáš píše: "Všetci jednomyselne zotrúvali na modlitbách spolu so ženami, s Ježišovou matkou Máriou a s jeho bratmi" /Sk 1, 14/. Kde sa to zrazu vzalo?

Bola tam Matka jednoty, dokonale zjednotená so svojim Synom a úplne otvorená pre pôsobenie Ducha Svätého. Svojou živou a jasnou vierou, oddanosťou, pokorou, absolútnou dôverou a duchom chvály, svojou modlitbou i materinskou láskou bola akoby katalyzátorom zjednotenia a jednomyselnej modlitby učeníkov, na ktorú zotrúvali desať dní. Duch Márie prenikol všetkých prítomných a Duch Svätý s radosťou zostúpil na takto pripravenú Nevestu - Cirkev, aby ju oživil a nerozlučne spojil s jej Ženíchom Kristom.

To je najkrajšia a najrýchlejšia cesta k jednote a obnove aj dnes. Nové Turíce s Máriou vo večeradle jej Nepoškvrneného Srdca!

CESTA K JEDNOTE

Príhovor Panny Márie pre Mariánske kňazské hnutie cez otca Štefana Gobbiho, Melbourne /Austrália/, 27. októbra 1980

Vidiš, ako sa tu podarilo môjmu protivníkovi rozšíriť svoje panstvo, keď tak mnoho z mojich detí zviadol k tomu, aby sa vo svojom živote zaobišli bez Boha. Zvázda ich pritom jedom ateizmu a novopohanstva.

Cirkev, ktorú Ježiš založil ako Jednotu, musí - ako ešte nikdy, práve v tomto čase a v tejto krajine, zjaviť sa v celej sile svojej jednoty, aby všetkým, čo zabúdili, mohla sprostredkovať svetlo evanjelia.

Ja som cesta k jednote.

Ako Matka mám úlohu všetkých tých, ktorí skrze krst boli začlenení do samého života môjho Syna Ježiša, priviesť späť ku vzájomnej láske a porozumeniu, k úcte a plnému spoločenstvu.

Práve v klamlivom výhlade uľahčiť znovuzjednotenie kresťanov, niektorí chcú vašu Nebeskú Matku postaviť stranou. To však prinieslo novú a ťažkú prekážku. Vskutku nejednotnosť vnikla až do vnútra katolíckej Cirkvi.

Práve znovuzjednotenie kresťanov je možné len v dokonalej pravde. A pravda sa neporušene zachovala len v katolíckej Cirkvi, ktorá ju musí zachovať, brániť a všetkým bez strachu ohlasovať.

Bude to svetlo pravdy, ktoré pritiahne tak mnoho mojich detí, aby sa vrátili späť do lona jedinej Ježišom založenej Cirkvi.

Práve znovuzjednotenie je možné len v dokonalej láske.

A kto vám môže lepšie pomôcť ako vaša Nebeská Matka, aby ste si vzájomne rozumeli, mali súcit jeden s druhým, navzájom sa spoznávali a jeden druhého milovali? Preto práve znovuzjednotenie kresťanov nie je možné bez námahy o vnútorné obrátenie a očistu, aby sa dospelo len k plneniu Božej vôle. Hľa, čo je pre vás Božou vôľou: aby všetci boli jedno. A kto môže lepšie ako ja pomôcť svojim deťom prebehnúť túto ťažkú cestu?

Ja som pre vás cestou k jednote. Keď ma celá Cirkev prijme, vtedy budem môcť ako Matka svoje malé deti znovu zjednotiť v teple jedinej rodiny.

Preto znovuzjednotenie všetkých kresťanov v katolíckej Cirkvi sa uskutoční súčasne s triumfom môjho Nepoškvrneného Srdca vo svete. Táto znovuzjednotená Cirkev - v lesku nových Turíc - bude mať silu obnoviť všetky národy zeme.

Svet bude veriť v toho, ktorého poslal Otec, a bude dokonale obnovený jeho Duchom lásky.

TO NAJDŇLEŽITEJŠIE PRE NÁS

Ale to najťažšie ste vyrobili!

z Posolstva 7. biskupskej synody veriacim katolíkom sveta, ktorá sa konala v októbri minulého roku v Ríme /doslovné znenie je v úvodzovkách/

1. Úvod

"My, synodálni otcovia, spojení s Petrovým nástupcom, obraciame sa ... na všetkých svojich bratov ... a najmä na všetkých veriacich mužov a ženy ... Vedení svetlom Ducha Pána Ježiša a v ovzduší cirkevného spoločenstva rozjímali

sme o námete 'Povolanie a poslanie laikov v Cirkvi a vo svete po II. vatikánskom koncile', pri čom "hlas katolíckeho sveta sa ozval ... aj ústami laických veriacich členov Sv. Otcom ..."

2. Po cestách koncilu

Nové pomery vo svete, ktorý sa rýchlo a hlboko mení, vyvolávajú nové problémy v každom prostredí. Aj pred samotnú Cirkev sú predkladané nové problémy, ktoré vyžadujú primerané odpovede. Druhým vatikánskym koncilom prehĺbené učenie o tajomstve Cirkvi podnecuje nové otvorené úsilie v celom Božom lude, rôzne spôsoby začlenenia a apoštolskej práce laikov.

3. Čo znamená byť kresťanom - laikom

"Všetci kresťania, ako laici, tak aj kňazi a reholníci, majú tú istú dôstojnosť, pretože všetci dohromady tvoria jediný 'ľud združený v jednote Otca i Syna i Ducha Svätého'. Táto dôstojnosť vyplýva z krstu, ktorého silou je každá osoba nasťepená na Krista, stáva sa členom cirkevného spoločenstva a je povolaná ku svätosti. Kto je pokrstený, pobirmovaný a prístupuje ku svätému prijímaniu, je povolaný ku svätosti, zaväzuje sa, že bude nasledovať Krista a vydávať o ňom svedectvo celým svojím životom, najmä vo svojom zamestnaní. V tomto osobnom aj spoločenskom nasledovaní Krista hrajú dôležitú úlohu dary Ducha Svätého, ktoré Boh dáva každému jednotlivcovi pre dobro všetkých ostatných."

Väčšina kresťanských laikov sa stáva Kristovými nasledovníkmi a učeníkmi vlastným osobitným spôsobom; najčastejšie v prostrediach, ktoré súhrnne nazývame 'svet': sú to rodina, pracovisko, miestna obec veriacich atď. Stále však ostáva ich úlohou - a dnes viac ako inokedy - pôsobiť, aby prostredie, v ktorom žijú, bolo preniknuté Kristovým duchom, lebo tak posväcujú svet a spolupracujú na uskutočnení Božieho kráľovstva. Sú tiež povolaní, aby vydávali svedectvo o radostnej zvesti a viedli o tom dialóg so všetkými ľuďmi."

4. Povolanie ku svätosti

"Boží Duch nás vedie, aby sme si jasnejšie uvedomovali, že v dnešnej dobe svätosť nie je možná bez závažného úsilia o spravodlivosť, bez solidarity s chudobnými a utlačanými."

5. Sila Božieho Ducha

"Našou silou je zmŕtvychvstalý Ježiš. Jeho Duch obnovuje dejiny a všade rozširuje svoje dary, aby sa tak ľudská rodina a upevňovala v spoločenstve, ktorého sviatosťou je Cirkev. Silou svojej príslušnosti k Cirkvi sú veriaci laici svedkami a tvorcami tej jednoty, ktorá pramení z tajomstva Najsvätejšej Božej Trojice a cirkevného spoločenstva."

Posilňovaní Božím slovom a sviatosťami, ako živí členovia určitej konkrétnej komunity, učíme sa - s pomocou duchovných pastierov a ich schopností - rozoznávať, poznávať a uznávať duchovné dary, ktorými nás Pán obohacuje pre dobro obce veriacich a vôbec celej spoločnosti.

Ako pastieri vyslovujeme svoju vôľu poznávať, rozlišovať, podnecovať a koordinovať tieto charizmatické a iné dary. Sú tiež zdrojom združení a hnutí, ktoré účinne spolupracujú na budovaní Cirkvi. Vyjadrujeme tiež svoje uznanie Katolíckej akcii, ktorá v toľkých krajinách priniesla už bohaté plody a v ktorej prebieha nová obroda; to isté platí aj o iných tradičných zariadeniach.

Boží Duch pomáha odpovedať na nové problémy aj tým, že dáva vznik novým hnutiam, ktoré spôsobujú radosť a nádej v univerzálnej Cirkvi. Stále platným meradlom ich rýdzosti ostáva ich harmonické zapojenie sa do miestnej cirkvi, aby prispievali k jej budovaniu v láske spolu so svojimi pastiermi."

6. Úrady a služby

Teológia II. vatikánskeho koncilu i vedomie kresťanských laikov, že sú budovateľmi nového sveta, rozvinuli ich stále rozsiahlejšiu účasť na živote Cirkvi a na jej pôsobení vo svete.

7. Rodina

"Rodina založená na sviatosti manželstva je výsadným miestom pre ľudskú výchovu, pre obrodu, rast a vyžarovanie viery. Kiež by sa stala ozajstnou 'domácou cirkvou', kde sa jej členovia spoločne modlia, kde sa príkladne zachovávajú prikázanie lásky a kde sa prijíma, rešpektuje a ochraňuje každý nový život."

8. Mládež

"Uznali sme, že mládež je skutočne silou dnešnej a budúcej Cirkvi. Vyhradzuje jej preto zvláštnu pozornosť vo svojej pastoračnej starostlivosti. Odporúčame mladým ľuďom, aby nasledovali Krista aj s jeho krížom a s istotou vo vzkriesenie, čo má byť zdrojom ich činnosti v Cirkvi a základom životného elánu a opravdivej nádeje."

9. Žena v Cirkvi a vo svete

"Na základe Božieho slova znova potvrdzujeme, že muž a žena majú rovnakú dôstojnosť, lebo Boh 'ich stvoril ako muža a ženu'..."

Pozavihujeme svoj zrak k Panne Márii ako pravzoru ženskej dôstojnosti a neporovnateľnému príkladu spolupráce na diele spásy!

10. Farnosť

"Vnútri každej diecézy je farnosť normálnym miestom, kde sa veriaci zhromažďujú, aby rástli vo svätosti, zúčastňovali sa na poslaní Cirkvi a žili v cirkevnom spoločenstve. S uspokojením poznávame, že farnosť sa stáva miestom spoločenstva, keď je aktívnym stredom tzv. základných cirkevných komunít a iných skupín a hnutí, ktoré dodávajú celému spoločenstvu nové sily a zo svojej strany v ňom ďalej rastú. Pri slávení eucharistie, ktoré je stredom celého cirkevného života, sa veriaci spájajú s Kristom a prijímajú výzvu, aby slúžili svetu."

Vyzývame všetkých veriacich laikov, aby čo najúčinnnejšie sa zúčastňovali života svojich farností a to štúdiom Božieho slova, slávením nedele, vo farských radách a v rozličných formách apoštolského pôsobenia."

11. Práca na sociálno-politickom poli

"Sociálnopolitická činnosť veriacich má svoje korene vo viere, lebo tá osvecuje ľudskú osobnosť ako celok a celý jej život." Má smerovať k preniknutiu svetských štruktúr a akcií evanjeliom.

12. Výchova

"Kresťanskí laici túžia po vnútornom duchovnom živote a účasti na misijnej a apoštolskej činnosti. To však vyžaduje postupné dozrievanie vo svetle Božieho slova, získavaného z cirkevnej tradície a právoplatne vysvetľovaného cirkevným učiteľským úradom. Rovnako sa vyžaduje stále účinnejšie pristupovanie ku sviatostiam. Takýto rast podporuje aj pravidelná sviatosť zmierenia a duchovné vedenie. Ucelená výchova všetkých veriacich, laikov, reholníkov i kňazov má dnes byť prvoradou pastoračnou úlohou."

13. Zverejňujúca výzva

"Je potrebné si dobre uvedomiť, čím sme a čím sa máme stať vo svete, s ktorým sme plne solidárni. Všetci patríme k Božiemu ľudu. V týchto veciach musíme pokorne spytovať svoje svedomie pred Bohom. Práve preto, že sme pokrstené osoby, máme sa stále viac stavať kvasom v našom svete. Nezabúdajme, že budeme súdení podľa stupňa svojej lásky."

"Národy sveta, ktoré ste zraňované vo svojej dôstojnosti, ... vedzte, že Cirkev vám stojí po boku ..."

Vy, opustení a vyhodení z našej konzumnej spoločnosti, ... Budeme robiť všetko možné, aby ste v spoločnosti a Cirkvi našli miesto, na ktoré máte právo ..."

Kresťanské rodiny, staňte sa domácou svätynou, ...!

Mladi, ktorí ste nádejou sveta a Cirkvi, nedajte sa zastrašovať svetom, aký je teraz ... Nedajte sa zlákať ľahkým a pohodlným životom ... Pozerajte na Krista, ktorý je Cesta, Pravda a Život a ktorý je mladostou nového ľudstva ..."

Ženy, úsilím o plné uznanie svojej dôstojnosti pričinite sa o svet dialógu a vzájomnosti.

"Vy, ktorí máte vo svojich rukách moc nad osudmi ľudí a národov, ... Svet potrebuje mier ... Svoju autoritu máte preto, aby ste ju postavili do služby ľuďom, a nie aby ste ich zotročovali."

Biskupi, kňazi a diakoni! Usilujme sa vytvárať živé obce veriacich, 'ktorí zotrvávajú v apoštolskom učení, v bratskom spoločenstve, v lámaní chleba a v modlitbách'. Rozoznávajme a prijímajme dary Ducha udelené veriacim laikom a podporujme ich zmysel pre spoločenstvo a zodpovednosť.

Bratia a sestry v Kristovi, žíme podľa svojho povolania ku svätosti každý vo svojom prostredí a všetci spoločne v spoločenstve veriacich. Odpovedajme veľkodušne Kristovi, ktorý nás vyzval: 'Choďte a získajte mi za učeníkov všetky národy!' Všetci sme predsa misionári!

Kresťania všetkých vyznaní, pokračujme spoločne na ceste k jednote, ako si ju želal Kristus - nech sme 'všetci jedno'.

Veriaci a ľudia dobrej vôle, pomáhajme si navzájom pri budovaní sveta spravodlivosti a pokoja. ...

Vy, ktorí razíte nové cesty a predchádzate budúci svet, vy, ktorí nadväzujete zväzky bratstva, svornosti, spravodlivosti a pokoja, Cirkev vidí vo vás seba samú a hovorí vám, nestrácajte odvahu, pretože nádej nedovolí dôjsť do hanby."

14. Záver

"My, 'kresťania ako vy a biskupi pre vás' ďakujeme Duchu Pánovmu, ktorý pôsobí, že ideme spolu vpred a dáva nám ešte viac poznať hlboký zmysel týchto slov. V týchto dňoch načúvania a dialógu sme pocitovali, že zmŕtvychvstalý Pán je s nami a hovorí k nám, ako na ceste do Emmauz. Pokračujeme plniť nádeje na svojej ceste po chodníkoch vyznačených II. vatikánskym koncilom a sme si istí, že Pán stále kráča spolu s nami.

V tomto Mariánskom roku a na konci tohto zhromaždenia hlbokej cirkevnej spoluúčasti, vkladáme všetku svoju nádej a dôveru v Pannu Máriu a vás všetkých, ktorí tvoríte Cirkev, zverujeme tej, ktorá je pre nás všetkých vzorom a Matkou."

CIRKEV AKO SPOLOČENSTVO VERIACICH

/Vybrané z knihy: Carlo Carretto, Cez púšť k Otcovi, SÚSCM Rím 1983, str. 446 - 455/

Kresťanstvo vzniklo ako Cirkev, ako spoločenstvo veriacich. Prví kresťania sa schádzali ako obce. A tak vznikla kresťanská obec v Jeruzaleme, Antiochii, Efeze, Alexandrii, Solúne. Podľa Skutkov apoštolov sa od iných spoločenstiev odlišovali štyrmi nezameniteľnými znakmi: zotrvávali v náuke apoštolov /Sk 2, 42/, v modlitbách, lámaní chleba a v spoločnom vlastníctve majetkov /Sk 4, 32, 35/.

Aké obdivuhodné spoločenstvo! Prečo by sa i v našich časoch nemalo uvádzať do života? Taká obdivuhodná myšlienka! Nebola by východiskom z bezcieľného života, z udušajúcej jednotvárnosti, z ubíjajúceho prostredia? Prežívať opravdivú Cirkev znamená budovať také spoločenstvo, v ktorom, podľa Lukáša, má každý svoje miesto. Od biskupa až po neznámeho roľníka v najzapadlejšej obci. Tu nikto nie je osamotený, každý sa zúčastňuje na výstavbe spoločenstva veriacich. Biskup by mal okolo seba zhromažďovať svoju obec tak, ako to robieval sv. Augustín v meste Hippo. V takom spoločenstve sa vytvára vhodné prostredie pre modlitbu. Božie slovo sa tu spoločne rozoberá a vníma ako každodenný chlieb a povzbudenie do života.

Myslím, že nadišiel čas, aby sme sa nad tým vážne zamysleli. Kresťania by sa mali cítiť členmi veľkého spoločenstva modlitby. Ak je farnosť živá, veriaci medzi sebou komunikujú. Ak je mŕtva a obmedzuje sa iba na vonkajšie obrady, treba ju odznova budovať ako jednotnú obec veriacich, založenú na priateľstve, na solidarite atď., až po spoločnú účasť na výsledkoch práce a spoločné lámanie chleba.

A tu by som chcel niečo zdôrazniť. Zbavme sa strachu. Zdá sa, akoby niektoré skupiny veriacich chceli mať monopol na všetko nové. Ak vznikne mimo nich nová bunka, podniknú všetky, aby ju znemožnili. A tak robia opak toho, čo robili apoštolí. Keď sa totiž apoštolí dozvedeli, že v Antiochii vznikla skupina pohanov, ktorí sa schádzali v Kristu, neurazili sa a ani ju nebojkotovali, ale poslali k nej Barnabáša. A Barnabáš "keď ta prišiel a videl Božiu milosť, zaradoval sa" /Sk 11, 23/. Prečo sa sakaždým vzrušovať, keď vo farnosti vzniká niečo nové? Prečo sa máme nazdávať, že Duch Svätý pôsobí iba prostredníctvom úradne schválených inštitúcií?

Na druhej strane treba povedať rovnako rozhodné slovo tým skupinám v Cirkvi, ktoré vznikajú v nezávislosti od farára alebo od biskupa. Príliš ľahko prehliadajú

Jednu zo základných stránok Cirkvi, ktorá v Skutkoch apoštolov vystupuje ako prvoradá: "zotrúvajú v náuke apoštolov". Také správanie je povážlivé, a určite nie v súlade s duchom Kristovho učenia.

Ak si na jednej strane želáme, aby biskupi s väčšou dôverou prijímali nové duchovné prúdy a neudúšali Ducha, ktorý "vanie, kam chce", potom na druhej strane musíme povzbudiť aj rôzne spontánne vznikajúce skupiny veriacich, aby dôverovali biskupom a umožnili im mať účasť na veľkom diele obnovy a zjednotenia Cirkvi. Ale nie preto, aby dosiahli obvyklé cirkevné "schválenie" alebo získali blahosklonné odporúčania, ale skôr, aby verne uskutočňovali, čo Kristus od nás žiada. Lebo bez biskupa niet Cirkvi. A určite nekonáme podľa Božej vôle, ak príliš dlho zotrúvame v neudržateľných situáciách. Kardinál Pellegrino raz vyjadril túto šťastnú myšlienku: "Putujme spoločne". A tento postoj sa mi zdá byť moderným ponímaním toho, čo zastávali Otcovia a svätý Augustín tak výstižne vyjadril: "S vami som kresťan a pre vás som biskup".

Ťažko je byť kresťanom bez Cirkvi. A keď sa niekto opýta, v čom spočívajú súčasné ťažkosti kresťanov, treba si priznať, že väčšinou pochádzajú z ich vzájomnej izolácie. Kresťania neprežívajú spoločenstvo Cirkvi, iba ak vo forme skostnatenej farskej obce, jestvujúcej viac na papieri ako v skutočnosti.

Tolki mladí kresťania nenachádzajú už na fare ono živé spoločenstvo veriacich, v ktorom by mohli vidieť, zažiť Cirkev. Koľko ľudí žije izolovane dokonca v spoločenstvách veriacich, upadajúcich pre nedostatok jednoty, modlitby a lásky. To sú masové stretania, nie spoločenstvá modlitby. Jestvujú dokonca kláštory, v ktorých sa odriekajú spoločné modlitby, ale v nich nejestvuje spoločenstvo lásky. A jestvujú rodiny, v ktorých neprichádza ku komunikácii.

Na záver témy o Cirkvi ako spoločenstve by som chcel zdôrazniť ešte jedno. Nemožno sa ukrývať za výhovorky: Mňa sa to netýka, tu sa aj tak nikto nehýbe, to je vecou farára, biskupa, mojej matky. Nazdávam sa, že sme spoločne zodpovední za všetko.

Dôkaz, že sme sa vnútorne preporodili a pochopili, čo je Cirkev, spočíva v tom, že ju nestotožňujeme s Vatikánom alebo s určitou diecézou, ale s každým jedným z nás. Sme Cirkvou! Každý z nás je Cirkvou. Aká sila by vychádzala z kresťanov, keby všetci vystupovali v zmysle slov: "Ja som Cirkev!" Potom by každý kresťan účinne prispieval k práci biskupa v presvedčení, že aj jeho sa to týka.

Teraz nadišiel aj môj čas. Ihneď si vyhladáť vhodné spoločenstvo veriacich. Už nechcem žiť osamelo. Spolu s ostatnými chcem hľadať svoju cestu, spolu s nimi žiť svoj život, vykročiť prvý, aj keby nás bolo málo. Chceme sa v rodinách alebo v bytoch schádzať k modlitbe, spoločne čítať Písmo sväté, sláviť Eucharistiu podobne ako prví kresťania, vzájomne si pomáhať a čo najviac zo svojho dať v prospech celku. To bude život vo svetle evanjelia.

Nazdávam sa, že súčasné veľké problémy kňazských povolání by bolo možné úspešne riešiť v týchto spoločenstvách veriacich, spoločenstvách modlitby. Ak intenzívne prežívajú vieru, celkom prirodzene sa stávajú živnou pôdou pre kňazské povolania. Tam, kde sa počúva Božie slovo, prichádza Duch Svätý. On je to, ktorý zjednocuje Cirkev a udeľuje charizmy.

Som pevne presvedčený, že v spoločenstvách zakotvených vo viere a modlitbe sa bohato uplatní charizma kňazských povolání, viac ako v akýchkoľvek iných organizovaných celkoch. Početné novodobé spoločenstvá veriacich /napr. hnutie Taizé, Cursillos, Turíčne hnutie, Spoločnosť P. de Foucaulda a iné/, ktoré živo a plodne rozvinuli svoju činnosť, nepoznajú problém kňazských povolání. Prečo teda tolko obáv? Boh je Boh a nedovolí, aby Cirkvi chýbali potrební pastieri.

Tajomstvo Cirkvi je súčasne aj našim tajomstvom. Je tajomstvom našej veľkosti a hriechnosti, našej svätosti a zrady. Nikdy som tak neprecítil životaschopnosť a opravdivosť Cirkvi a nikdy som si tak neuvedomil jej neoblomnosť ako dnes. Preto žiadna moc na svete ma neodlúči od Cirkvi, ako ma žiadna moc na svete neodlúči od Krista.

Cirkev po II. vatikánskom koncile sa stala oveľa vyspelejšou, než akú sme ju poznali v našom detstve. Stala sa Cirkvou, v ktorej sa udomácnuje pluralizmus a úcta voči všetkým, aj voči nevercom, Cirkvou, v ktorej bratská láska a solidarita platia oveľa viac ako obradné predpisy a dokonalé zákony. Lebo má byť radostnou zvestou, má byť nádejou, má byť láskou.

Keď zostúpi na vás Duch Svätý, dostanete silu a budete mi svedkami až po celý kraj zeme.

SVÄTÝ JÁN BOSCO - SVEDOK BOŽEJ LÁSKY

z príležitosti storočnice jeho blaženej smrti /+ 31. 1. 1888/

Pre rast a naplnenie nášho kresťanského života nie je nič také dôležité, ako úplné otvorenie sa pre pôsobenie Ducha Svätého, aby miazga života mohla prúdiť z Viniča do nás, jeho ratolestí, a prinášať hojné ovocie na slávu Otca. Okrem modlitby a citlivého rozpoznávania to predpokladá dve základné krstné podmienky: konverziu a opravdivú vieru v Pána Ježiša ako Spasiteľa a Pána, a dve krstné podmienky: vydávanie radostného svedectva o Pánu Ježišovi a ochotnú službu pri budovaní Božieho kráľovstva v Cirkvi a vo svete. Svätci sa stali svätými práve preto, že splnili tieto podmienky, najmä vieru v Pána Ježiša a svedectvo o ňom.

U don Bosca boli tieto čnosti veľmi živé. Preto Duch Svätý mohol v ňom naplno pôsobiť a používať ho ako svoj nástroj, bohato obdarený láskou a vyššími duchovnými darmi. Pozrime sa teda na tie čnosti, ktoré vysvetľujú ten úžasný nadprirodzený dynamizmus života i apoštolátu tohto veľkého charizmatického svätca!

Na prvom mieste to bol život v stálom radostnom, zalúbenom obdive Boha, jeho lásky, starostlivosti a dobroty, prejavovanej veľmi často aj cez Pannu Máriu, Matku a Pomocnicu. Z tohto jednoduchého, radostného, pokorného detského pohľadu viery vyvierala don Boscova absolútna dôvera k Bohu i k Panne Márii Pomocnici a úplné prijatie Pána Ježiša za svojho Spasiteľa a Pána. To sa potom prejavilo životom ponoreným v ňom, v jeho láske, v jeho Svätom Duchu. Za pomoci spomenutej úplnej dôvery a radostnej vďačnosti a chvály, ktorými bolo naplnené don Boscovo srdce aj v ťažkých situáciách, si toto spojenie s Pánom Ježišom a naplnenie Duchom Svätým neustále udržiaval.

Preto sa nám svätý Ján Bosco na svoj sviatok v druhom čítaní svätej omše prihovára týmito slovami svätého Pavla: "Ustavične sa radujte v Pánovi! Opakujem: Radujte sa! Vaša láskavá miernosť nech je známa všetkým ľuďom. Pán je blízko. O nič nebuďte ustarostení. Ale vo všetkom modlitbou a so vzdávaním vďaky prednášajte svoje žiadosti Bohu. A Boží pokoj, ktorý prevyšuje každú chápanosť, uchráni vaše srdcia a vaše mysle v Kristovi Ježišovi" /Flp 4, 4-7/.

Z tohto hlbokého vnútorného života vyvierala don Boscova šľachetnosť - obrovská chuť pomáhať biednym mladíkom a chudobným ľuďom, ktorých spása bola najviac ohrozená. Všetky svoje schopnosti a sily usmernil týmto smerom: "Daj mi duše, ostatné si vezmi!" A tak riekla Božieho milosrdenstva mohla naplno prúdiť skrze don Boscovo srdce a ruky aj k tým najrúdznejším.

Z kontemplácie dobroty a ľudskosti nášho Boha a Spasiteľa vyplýva aj don Boscova obrovská chuť vytvárať podľa príkladu prvých kresťanov spoločenstvá viery, modlitby, bratskej lásky a apoštolského poslania pre záchranu a výchovu mládeže, ktoré by "mali jedno srdce a jednu dušu".

Nie div, že najmä pre túto don Boscovu dobrú chuť Pán Ježiš ho naplňal Duchom Svätým a on mu dával mimoriadne hojnú účasť na svojom svetle, láske a sile, lebo Duch Svätý rozdáva svoje dary hlavne tam, kde je veľká túžba pomáhať iným a budovať spoločenstvo v Ježišovi.

Napokon, don Bosco sa v tejto učenlivej otvorenosti pre pôsobenie Ducha Svätého udržiaval za pomoci Panny Márie prostredníctvom modlitbového počúvania a osvieteneho rozpoznávania. Svojím rozumom si nerobil veľké plány, štúdie a projekty, ale pokorne počúval a rozpoznával na základe vnuknutí, situácií a udalostí.

Taký bol don Bosco, svedok Božej dobroty a lásky Dobrého pastiera, spolusvedok Ducha Svätého.

Ak hľadáme na don Bosca ako na svedka Pána Ježiša, potom sa veľmi podobá svätému Štefanovi.

Svätý Štefan bol povolaný na cestu svedectva. Svoje povolanie naplno prijal a uskutočnil za pomoci Ducha Svätého a pravdepodobne aj Panny Márie. Mohol si pomyslieť: Som nadpriemerne nadaný, budem sa teda venovať štúdiám a budem zostavovať teologické spisy na obranu Pána Ježiša Mesiáša. Ale on nie. Naplno dôveroval Svätému Duchu, nie svojmu разумu.

Vedel, že svedčiť musia vždy dvaja: Duch Svätý a on - Štefan, a iba takéto svedectvo je účinné. A vedel aj to, že Duch Svätý je ten hlavný svedok, ktorý dáva potrebnú neodolateľnú múdrosť.

"Keď príde Tešiteľ, ktorého vám ja pošlem od Otca, Duch pravdy, ktorý vychádza od Otca, on o mne vydá svedectvo. Ale aj vy budete svedčiť ..." /Jn 15, 26-27.

Štefan ochotne svedčil celou svojou bytosťou: svedectvom služby, ovocia Ducha Svätého, svedectvom slova i krvi. To bola odpoveď jeho viery a lásky na Slovo múdrosti a lásky, ktorým k nám prehovoril Otec vo svojom Synovi.

Aj svätý Ján Bosco bol povolaný na cestu svedectva. Tiež za pomoci Ducha Svätého a Panny Márie rozvinul naplno svoje povolanie. Mohol si pomyslieť: Som nadpriemerne nadaný, mám bystrý tvorivý rozum. Musím si všetko najprv dôkladne premyslieť a naprojektovať, teoreticky rozpracovať pastoračnú metódu a výchovný systém, potom si vybudujem potrebné priestory a zariadenia, pripravím si pomôcky, získam a sformujem tím spolupracovníkov a až potom sa pustím do záchrany mládeže.

Don Bosco bol však tiež z tých pokorných Božích svedkov, ktorí sa oveľa viac spoliehajú na Ducha Svätého ako na svoje schopnosti a prostriedky. A tak všetko plánovanie i prípravy prenechal jemu a Panne Márii a ihneď začal, v súlade s ich vedením, slúžiť tým opusteným a chudobným mladíkom, od ktorých nemohol očakávať veľa pomoci, ale ktorých záchrana bola taká naliehavá. A dielo zázračne rástlo, lebo v ňom pôsobil Duch Svätý, ktorý skrze don Bosca vydával svedectvo o láske Boha Otca i Pána Ježiša, Dobrého pastiera.

Pán Ježiš pred Pilátom povedal: "Ja som sa na to narodil a na to som prišiel na svet, aby som vydal svedectvo pravde" /Jn 18, 37/. Aj svätý Štefan a svätý don Bosco sa narodili pre svedectvo. A na čo sme sa narodili my, učeníci Pána Ježiša?

Starám sa aspoň o jedného človeka na pokraji, ktorého spása je veľmi ohrozená? Veď aj pre nás platí: "Lekára nepotrebujú zdraví, ale chorí" /Lk 5, 31/.

Už aj u nás na Slovensku máme veľké polia, na ktorých by mohli vyrásť noví don Boscovia - nielen z kňazov, ale aj z laikov - a ktoré sú takmer úplne nepovšimnuté: učni a mladí robotníci vo veľkých mestách, mladí narkomani, alkoholici, delikventi, deti rozvrátených rodín, siroty žijúcich rodičov. Prosme Pána Ježiša, aby pre tieto polia vzbudil a poslal robotníkov, ktorí by plní viery a Ducha Svätého vydávali presvedčivé svedectvo o láske Pána Ježiša, Osloboditeľa, Lekára a Dobrého pastiera!

SVEDECTVÁ

"Veľké veci urobil s nami Pán a máme z toho radosť" /Ž 126, 4/.

Je nedeľa, 20. 9. 1987. Národný púť v Šaštíne. Po rannej svätej omši vychádzam s bratom z baziliky Sedembolestnej. Chystáme sa na odchod domov. Vonku medzi množstvom ľudí sme zbadali priateľa N. Natešení sme prišli k nemu a zverili sa mu s túžbou, ktorá nás posledné roky vždy viac a viac stravevala. A vtedy sa to začalo ...

Odišli sme spoločne i s jeho priateľmi neďaleko do prírody. Na zem sme prestreli deku, pokľakli do kruhu a začali sa modliť. Bola to modlitba chvály, vďaky a prosby. Modlitba usvedčenia z chýb, modlitba viery a uzdravujúcej lásky. Ak mám hovoriť sám za seba, Duch Svätý ma naplnil láskou, pokojom a radosťou. Spomínam si, že to hlavne, čo nám priatelia odporúčali bolo, aby sme sa často súhlasne modlili a praktizovali modlitbu chvály. Prešli už celé tri mesiace od spomínaného stretnutia a to je myslím už dosť času podeliť sa o krásne veci. O to, čo urobil s nami Pán.

Predovšetkým sa nám splnila túžba odstrániť formalizmus z nášho duchovného života. Túžba priblížiť sa svojím životom k životu prvých kresťanov. Túžba mať živý zmysel pre činnú Božiu prítomnosť.

Nech je za to Pán pochválený!

Veď to, čo nám nebolo možné dosiahnuť vlastnými silami za päť rokov spoločného života, dal nám Boh za necelé tri mesiace. Najskôr nám dal spoznať svoje chyby. Môj formalizmus a bratovu precitlivosť. Potom nás uzdravil a spojil putom opravdivej bratskej lásky. Ak mám hovoriť za seba, musím povedať, že aj keď sme sa snažili o vzájomnú bratskú lásku, akosi sa nám to nedarilo. Cítil som, že brata hnevajú moje chyby a tak trochu i moja povaha. Nedokázal ma prijať takého, aký som, aj s chybami. Akosi rýchlo a nasilu ma chcel urobiť lepším. Teraz to je už vďaka Bohu inak. Viem, že ma brat má opravdivo rád i s mojimi chybami. To je jeho prvý a základný postoj ku mne. A iba vrámcí tejto atmosféry mi pomáha spoznávať a odstraňovať moje chyby.

Toto puto opravdivej bratskej lásky nám pomáha upevňovať najmä súhlasná modlitba. V nej nás Duch Svätý denne usvedčuje z našich chýb a hriechov. Dáva nám ochotu znova začínať. Dáva nám dar klaňať sa Otcovi. Dar poznávať jeho zámy. Pozýva nás do blízkosti Srdca Pána Ježiša. Naozaj krásny dar od Otca sme dostali v Mariánskom roku na slávnosť Sedembolestnej Panny Márie, patrónky Slovenska.

"Preto sa raduje moje srdce a môj jazyk plesá" /Ž 16, 9/.

Je 17. december 1987. Večer tohoto dňa sme sa zišli v spoločenstve bratov a sestier ku spoločnej modlitbe. V úvode nám brat pripomenul slová Pána Ježiša, ktorý hovorí, že je v nás málo viery a radosti, a aby sme o ne prosili. Po krátkej modlitbe chvály prosil o dar modlitby pre celé spoločenstvo a odovzdal nás pod vedenie Ducha Svätého.

Počas spoločnej modlitby, keď sa bratia a sestry striedali za sebou v modlitbe, začala som u seba pozorovať prejav daru jazyka tak, ako som to pozorovala u tých, ktorí tento dar už mali. Spočiatku som pochybovala, ale postupne ma Pán utvrdzoval, že moje tušenie je správne, až ma doviedol k tomu, aby som sa o tento zážitok podelila s modliacim sa spoločenstvom bratov a sestier. Urobila som tak v modlitbe, keď som chválila a oslavovala Boha za všetko, čo koná, i za nový dar pre spoločenstvo, ktorý sa prvý raz prejavil cezo mňa práve v tento večer. Bola to nielen moja radosť, ale nás všetkých, lebo sme okúsili, aký dobrý je Pán, ktorý dá, keď ho prosíme. On vypočul prosbu o dar modlitby na začiatku stretnutia, ale aj moju túžbu o požehnanie týmto alebo iným darom, ktorého výber som s vierou ponechávala na neho.

Časom som si uvedomila, že Pán Ježiš vypočul i modlitbu sestry v modlitbovom spoločenstve pár dní pred týmto večerným stretnutím. Prosila za mňa, aby som vstávala s chválou Božieho mena na perách. Teraz to tak je, lebo dar jazyka ma sprevádza od rána počas celého dňa. Vždy, keď si uvedomím Božiu prítomnosť, tento dar sa prejaví. Svätý Pavol píše: "Kto hovorí jazykmi, buduje seba samého" /1 Kor 14, 4/. Áno, Pane, pri týchto modlitbách v jazyku Tvoj Duch pretvára moje srdce a dáva mi vnímať Ťa ako nesmiernu radosť a pokoj. Sú to živé stretnutia s Tebou podobné zážitkom ľudskej lásky, provokujúce nasledovať Ťa a pripodobňovať sa dôsledne Tvojmu evanjeliu, Tvojej radostnej zvesti.

Duchu Svätý, Láska, ďakujem Ti, že Ty sám prichádzaš a vo mne pôsobíš, že neposielaš len svoje dary. Lebo "proroctvá prestanú, jazyky zamĺknu a poznanie pomíne. Láska nikdy nezanikne" /1 Kor 13, 8/.

V tomto obdarovaní som spoznala silu súhlasnej modlitby spoločenstva, okúsila Božiu lásku i splnenie Pánovho prisľúbenia. On sám hovorí: "Proste a dostanete ..." A my sme dostali.

Bratia a sestry! Proste a dostanete! Pán nás má všetkých rovnako rád a každému dáva svoje dary. Berie nás takých, akí sme. Chce len odovzdanosť nášho srdca a našu jednotu. Jeho dary, hoci sú pre každého iné, sú pre všetkých. Nie sú odmenou, osobným vyznačením, lebo sú "darom" a sú prostriedkom k službe pre ostatných.

Pane Ježišu, Ty si mi pri obnove v Duchu Svätom prisľúbil, že mi dopraješ veľmi veľa radosti, a tento dar, najmä spôsob jeho prejavovania sa bol jedným zrnkom z tej radosti, ktorú máš pre mňa prichystanú. Každý deň mi pridávaš ďalšie zrno. Buď za to oslávený, môj Ježišu, i za Tvoju lásku a štedrosť voči nám všetkým. Veď ma svojím Duchom Svätým tak, aby môj jazyk vzdával slávu Tvojmu menu a bol nástrojom dobra pre rast Božieho kráľovstva.

Svätý Ján Bosco

KREŠTANIA SA MUSIA ZJEDNOTIŤ V KONANÍ DOBRA
/ Don Boscove pravidlá spolupracovníkov I. /

V každom čase sa považovalo za potrebné, aby sa dobrí ľudia zjednocovali a navzájom si pomáhali robiť dobre a odďalovať zlo. Tak robili kresťania prvotnej cirkvi. Nebáli sa nebezpečenstiev, ktoré im denne hrozili. Tvorili jedno srdce a jednu dušu, vzájomne sa povzbudzovali vytvárať vo viere a pohotovo prekonávať útoky, ktoré ich ohrozovali. To nám odkazuje aj Pán, keď povedal, že slabé sily sa stávajú mocnými, keď sa spoja, a že ľahko pretrhnúť jeden povrázok, ale dosť ťažko, keď sú spletené tri dohromady: Vis unita fortior, funiculus triplex difficile rumpitur. Trojmo usúkaný povrazec sa tak rýchlo nepretrhne /Kaz 4, 2/. Tak robia aj svetskí ľudia, keď ide o časné veci. Majú byť azda synovia svetla menej múdri ako synovia tmy? Isteže nie. My kresťania sa musíme v týchto ťažkých časoch zjednotiť, aby sme podporovali ducha modlitby a lásky všetkými prostriedkami, ktoré nám poskytuje náboženstvo, a tak odstránili, alebo aspoň zmiernili zlo, čo ohrozuje dobré mravy dospievajúcej mládeže, ktorá drží vo svojich rukách osudy občianskej spoločnosti.